

→ Magyar lobbizás: beszélgetés Lauer Edittel, az Amerikai Magyar Koalíció tiszteletbeli elnökével ● 2.

→ A Juhász-testvérek számára nagy lehetőség a Magyar Nemzeti Táncegyüttes tagja lenni ● 6-7.

→ Teddy Queen, a magyar indie-alternatív képviselője ● 8.

2019. JÚNIUS 13.
XXIX. ÉVFOLYAM, 23. SZÁM
WWW.ERDELYINAPLO.RO

Erdélyi Napló

FOTÓ: BELICZAY LÁSZLÓ

Délutáni oktatással szórványban vonzóbb a magyar iskola

A magyar kártya

Szinte már közhely, hogy ha a mindenkorai román hatalom valamilyen botrányos belpolitikai ügyről szeretné elterelni a figyelmet, vagy éppen a regnáló kormánypárt próbál megtépázott népszerűségén javítani, mindig a legjobb megoldás a magyar kártyát előrángatni. Ez a recept jól működött a két világháború között is, de igazából a Ceaușescu-éra nyolcvanas éveiben fejlesztették tökélyre a kolozsvári magyar főkonzul kiutasításával, illetve a köréje szőtt rablómesékkel. Amikor a folyamatos nadrágszj-megszorítások miatt már teljesen üresek voltak az élelmiszerboltok, és állandóan korlátozták a villanyáram-szolgáltatást, a kommunista diktátornak kapóra jött a magyar kártya, mert „csatarendbe” állította az ország kiszolgáltatott, de az Erdély elszakításától tartó patrióta románságát.

A nyolcvanas évek óta eltelt három-négy évtized alatt a magyar kártya kijátszása sokat nem változott, csak a körülmények lettek mások. A román politikum kicserélte a kirakatot, miközben a háttér nagyjából ugyanazokból az emberekből áll. Hosszan lehetne sorolni az elmúlt harminc esztendő magyar kártyái-

nak kijátszását az 1990 véres marosvásárhelyi márciusi magyarellenes pogromtól a szintén kilencvenes évek eleji Har-Kov jelentéssel, amikor a teljes székelyföldi magyarságot ültették szégyenpadra a románság „üldözése” miatt. Gyakorlatilag nem volt olyan év az 1989. decemberi rendszerváltás óta, amelyben ne jelent volna meg valamilyen formában a magyar kártya. Ennek külön háttérintézménye lehet, amiben a diverziókeltésre szakosodott román titkosszolgálatok mellett különböző szinten képviselteti magát a román állam megannyi más intézménye, attól függően, mikor milyen határfokú magyar veszélyt kell megjeleníteni a jól manipulálható román közvélemény előtt.

Ilyen megközelítésben az úzvölgyi magyar temető körül kialakult botrány nem lóg ki a sorból, legfentebb az intenzitása erősebb az utóbbi években megszokott forgatókönyvek hatásánál. De erre is találunk magyarázatot, ha fi gyelembe vesszük, hogy a két román kormányzó párt padlón van – akár idő előtt is kikerülhetnek a kormányzásból. Így nagy valószínűség szerint a mostani magyarellenes verbális pogrom népszerűségük visszahódítá-

sának szól. Nincs tehát min csodálkozni, amikor egy olténiai falu iskolájának titkárnőjéből belügyminiszteri rangig felemelt Carmen Dan összevissza beszél, és focimeccsek ultráinak ütközeteként mutatja be az úzvölgyi temetőgyalázást, ahol szerinte román és magyar szélsőségesek csaptak össze, és a rendfenntartó erők a helyzet magaslatán álltak.

Amúgy az internet tele van román haditemetőkről készült fényképekkel, ahol a román katonák sírjai nem látszanak ki a gazból, a keresztet egymásra dőlve várják szebb időkre bizonyossággként arra, hogy ez az ország mennyire becsüli meg saját hőseit. Már itt kilóg a lóláb, amikor egy példásan gondozott magyar haditemetőre telepednek rá, hogy pár hónap múlva azt is belepje a gyom. Jól látszik, hogy akik hónapokkal ezelőtt kidolgozták az úzvölgyi temetőgyalázás forgatókönyvet, azok számára legkevésbé sem a Moldova és Erdély határán fekvő lakatlan település temetője volt a fontos. Ezt a magyar kegyhelyet találták legalkalmasabbnak arra, hogy a köréje felépíthető botrány megfelelő hatást gyakoroljon a közvéleményre, illetve jó politikai hozadéka legyen.

Makkay József